

Sygnatura akt I 1Ca 241/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 30 września 2016r

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Złoty

Sędzia: SO Aleksandra Bolczyk

Sędzia: SO Iwona Przyłębska-Grzybowska-spr

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Radziemska

po rozpoznaniu w dniu 16-09-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 14 kwietnia 2016 r sygn. akt IC 323/15

1.Oddala apelację.

2.Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej .

Aleksandra Bolczyk Iwona Złoty Iwona Przyłębska-Grzybowska

I 1 Ca 241/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Koninie zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda P. C. kwotę 10.716 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) od dnia 9 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że na terenie Niemiec doszło do kolizji drogowej (...), którym powód wraz ze zmiennikiem M. M. (1) wykonywali zlecony transport. W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia samochodu, a powód będący w tym czasie pasażerem auta doznał urazów ciała i został przetransportowany do kliniki w U., gdzie udzielono mu pomocy

medycznej, a następnie został przewieziony do Polski w celu dalszego leczenia. Powód pracę w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych rozpoczął w czerwcu 2012r. po powrocie do Polski po 10-ciu latach pobytu w Irlandii. Zamierzając rozpocząć pracę w charakterze kierowcy powód zakupił w Irlandii laptopa P. D. 6 z torbą, przetwornicę, telefon komórkowy iPhone 4S, dysk twardy i nawigację. Wynagrodzenie uzyskiwane w Irlandii pozwalało mu na zakup nowych markowych przedmiotów i ubioru. Wyjazd zakończony kolizją był trzecim wyjazdem powoda i miał trwać około 3 tygodni. Powód i świadek M. M. (1) razem pakowali rzeczy do samochodu przed wyjazdem. Oprócz rzeczy zakupionych w Irlandii powód zabrał ze sobą pendrive służącego do słuchania muzyki, a także niezbędne w podróży czajnik, butlę gazową z palnikiem, dwa garnki, patelnię, sztućce, kubek, dwa talerze, śpiwór typu mumia z poduszką oraz rzeczy osobiste takie jak zegarek DIESEL, buty robocze, kurtkę N. F., czapkę CAMPUS, spodnie (...), bluzę DIESEL, 15 par slipów, 3 sztuki kalesonów, 3 sztuki podkoszulek, spodnie N. F., buty (...), bluzę N., 12 par skarpet i torbę podróżną N. F., a także papierosa elektronicznego (...). Po zdarzeniu powód i M. M. (1) zostali przewiezieni do kliniki, a uszkodzone auto zostało przetransportowane na parking. Po opuszczeniu szpitala na drugi dzień powód i M. M. (1) dotarli na parking, gdzie zasatali wrak samochodu, a nikt z obecnych nie potrafił udzielić im informacji co stało się z pozostawionymi w aucie przedmiotami.

Sąd Rejonowy ustalił również że sprawcą kolizji był kierowca (...), który to samochód posiadał ubezpieczenie oc u pozwanego. Powód zgłosił szkodę w dniu 14.02.2013r. wskazując na utracone przedmioty w postaci laptopa hp, telefonu iPhone, twardego dysku, przetwornicy, butli gazowej, czajnika elektrycznego i nawigacji. Pismem z dnia 2.07.2013r. powód zwrócił się do pozwanego o wypłatę odszkodowania z tytułu utraconych w wyniku wypadku ruchomości składając ich pełną listę uzupełnioną o rzeczy osobiste. Ubezpieczyciel nie żądał od powoda dowodów zakupu lub kart gwarancyjnych. Łączną wartość utraconych przez powoda przedmiotów Sąd rejonowy ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego na kwotę 10.716 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o rzeczowy i osobowy materiał dowodowy.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Poszkodowany w oparciu o art. 822 § 4 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16.07.2003r. nr 124, poz. 1152) może domagać się należnego mu odszkodowania bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się bowiem do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 § 1 k.c.). Z kolei zgodnie z art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczeniowej umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wyniki z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Dalej zgodnie z art. 34 ust. 1. tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 w/w ustawy). Wysokość odszkodowania winna odpowiadać sumie pieniężnej, określonej według reguł wskazanych w art. 361 § 1 k.c. i 363 k.c., tj. obejmować straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Sąd Rejonowy uznał, że powód w wystarczający sposób wykazał poniesioną szkodę. Zdaniem Sądu I instancji przedmioty wyszczególnione przez powoda w świetle doświadczenia życiowego nie odbiegają od „rzeczywistego” wyposażenia kierowcy samochodu ciężarowego w trakcie długich wyjazdów zagranicznych. Przypomnieć należy, iż

takie auto w trakcie podróży spełnia wiele ról, poczynając od sypialni na kuchni kończąc. W nielicznych przypadkach kierowcy ciężarówek korzystają z noclegów w hotelach lub zajazdach, a to z uwagi na brak refundacji ze strony pracodawców. Tym samym na „prywatnym wyposażeniu” kierowców muszą znajdować się zarówno śpiwory lub kołdry, jak i przybory do przygotowania posiłków. Zważywszy na to, że osoby kierowców poszczególnych pojazdów ulegają zmianie uzasadnienie znajduje okoliczność zabierania w podróż prywatnych sprzętów. Co do stanu i rodzaju ruchomości kwestionowanych przez pozwanego Sąd Rejonowy zauważył, iż świadek M. M. (1) zeznał, że sprzęty posiadane przez powoda w czasie wyjazdu były nowe, bo posiadały jeszcze folie ochronne i znajdowały się w pudełkach lub torbach. Co prawda świadek ten nie pamiętał lub nie znał marek poszczególnych przedmiotów zabranych przez powoda, ale określił je jako markowe i znacznie odbiegające od wartości posiadanych przez siebie ruchomości. M. M. (1) wskazał, że powód był „nowy” w branży i lubiący nowości elektroniczne. Te wszystkie okoliczności znajdują potwierdzenie w liście ruchomości zawartej w zgłoszeniu szkody rzeczowej z dnia 14.02.2013r. później uzupełnionej o rzeczy osobiste powoda. Sąd Rejonowy podkreślił, iż „uzupełnienie” roszczeń powoda o „dodatkowe” żądanie odszkodowania z tytułu utraconych przedmiotów miało miejsce zaledwie niespełna 5 miesięcy po rozpoczęciu postępowania likwidacyjnego. W tej sytuacji pozwane towarzystwo winno zweryfikować zakres szkody, będący podstawą wypłaty odszkodowania np. poprzez żądanie przedłożenia dowodów zakupu lub kart gwarancyjnych, które w tym okresie mogły być w posiadaniu powoda. Ponadto pozwane towarzystwo jako profesjonalista winno zgromadzić pełną dokumentację np. fotograficzną obrazującą stan pojazdu po zdarzeniu przewidując możliwość dalszych roszczeń. Tymczasem pozwany nie wykazał, że któreś z ruchomości przedstawionych przez powoda nie mogło być w jego posiadaniu w trakcie podróży służbowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.716,00 zł. Co do odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty Sąd Rejonowy przyjął za uzasadnione ich żądanie od dnia 9.08.2013r. do dnia zapłaty, mając na uwadze zgłoszenie żądania w dniu 2.07.2013r. i biorąc pod uwagę 7 dniowy odbiór korespondencji i 30 dniowy termin do spełnienia świadczenia, gdyż już w tej chwili pozwany winny był w prawidłowy sposób wskazać wysokość odszkodowania. Podstawą prawną zasądzenia odsetek ustawowych był art. 481 k.c. (również w brzmieniu wprowadzonym ustawą z dnia 9.10.2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015r. nr 1830) w zw. z art. 359 k.c. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone jako nie wykazane.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany w części, tj. w zakresie:

- 1) zasądającym od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.716 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9.08.2013 r. do dnia zapłaty /pkt 1 wyroku/,
- 2) obciążającym kosztami procesu powoda w 23% i pozwanego w 77% /pkt 3 wyroku/,
- 3) zasądającym od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.223,79 zł tytułem zwrotu kosztów procesu /pkt 4 wyroku/,
- 4) nakazującym pobrać na rzecz SP - Sądu Rejonowego w Koninie tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od pozwanego kwotę 462 zł /pkt 5 wyroku/.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

- 1) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 6 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) polegającego na jego błędnej wykładni poprzez uznanie, iż w przedmiotowej sprawie to na pozwanym spoczywa obowiązek wykazania, iż ruchomości wskazywane przez powoda nie były w jego posiadaniu w trakcie podróży służbowej, podczas gdy zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania faktu poniesienia szkody oraz jej rozmiarów, a zatem to powód winien wykazać, iż był w posiadaniu określonych ruchomości podczas zdarzenia,

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 232 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie, iż powód w wystarczający sposób wykazał poniesioną szkodę, podczas gdy powód na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawił żadnych dowodów, poza zeznaniami świadka - który nie podał żadnych szczegółów dotyczących rzekomych ruchomości powoda, zaś pozostały materiał dowodowy nie jest jednoznaczny,

3) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranego materiału dowodowego, przejawiającą się w ustaleniu, iż ruchomości wskazane przez powoda nie odbiegały od „rzeczywistego” wyposażenia kierowcy samochodu ciężarowego w trakcie długich wyjazdów, podczas gdy mało prawdopodobne jest, aby kierowca zabierał ze sobą rzeczy nowe o bardzo wysokiej wartości, tym bardziej, iż wyposażenie zmiennika powoda było całkowicie odmienne, albowiem o znacznie niższej wartości,

4) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranego materiału dowodowego, przejawiającą się w ustaleniu, iż liczba ruchomości zabrana w trakcie wyjazdu była standardowa, podczas gdy z opisu ruchomości wynika, iż prawdopodobnie były to rzeczy przeznaczone dla dwóch osób, a co więcej, lista ruchomości została uzupełniona przez powoda dopiero kilka miesięcy po zgłoszeniu szkody,

5) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranego materiału dowodowego, przejawiającą się w ustaleniu stanu faktycznego na podstawie zeznań powoda oraz świadka, w sytuacji gdy zeznania te nie zasługują na przymiot wiarygodności, albowiem powód jako strona postępowania jest zainteresowany wynikiem postępowania, zaś świadek jest znajomym powoda, a co więcej, nie znał żadnych szczegółów dotyczących marek przedmiotów czy ich wartości,

6) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na błędnej ocenie dowodów skutkującej uznaniem, iż powód wykazał utratę oraz zniszczenie ruchomości, w tym ustalenie, iż powód ani jego zmiennik nie mieli możliwości zabezpieczenia ruchomości po zdarzeniu z uwagi na przewiezienie do szpitala, podczas gdy z wyjaśnień zmiennika powoda - świadka M. M. (1) wynika, iż tylko powód był hospitalizowany, zaś drugi kierowca nie odniósł żadnych obrażeń, a pomoc została mu jedynie udzielona na miejscu zdarzenia, gdzie pozostał po wypadku i udzielił wyjaśnień policji,

7) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 359 § 2 k.c. w zw. z art. 481 § 2 KC, tj. orzeczenie przez Sąd Rejonowy ponad żądanie wyrażone w pozwie - poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda roszczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 9.08.2013 r. podczas, gdy powód w pozwie wnosił o zasądzenie roszczenia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 9.08.2013 r. i nie zmodyfikował powództwa w tym zakresie, a nadto zaś w przypadku, kiedy art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu przewidującym zasądzenie odsetek za opóźnienie w wysokości wyższej aniżeli odsetki ustawowe wszedł w życie z dniem 01 stycznia 2016 r., zaś termin, od którego należy obliczać odsetki za opóźnienie sąd orzekający oznaczył na dzień 9.08.2013 r.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) oddalenie powództwa w całości,

2) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zwrot kosztów procesu postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu Rejonowego istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Uzupełniające przesłuchanie powoda oraz świadka M. M. (1) i materiał dowodowy zebrany przez Sąd Rejonowy daje podstawy do ustalenia, że powód poniósł szkodę w postaci utraty przedmiotów uwzględnionych przez Sąd Rejonowy.

Nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c. polegającego na błędnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim uzupełniające przesłuchanie świadka M. M. (1) i powoda wskazują, że świadek M. M. został po kolizji zabrany do kliniki razem z powodem, gdzie przebywali całą noc i nie miał możliwości zabezpieczenia samochodu przed kradzieżą. Świadek M. M. i powód zeznając uzupełniająco potwierdzili swoje wcześniejsze zeznania w tym zakresie. Oświadczenie z dnia 3.12.2012r. związane z badaniem okoliczności wypadku przez pracodawcę, w którym wpisano, że świadek pozostał na miejscu zdarzenia musiało powstać na skutek nieporozumienia. Tym bardziej, że z tożsamego oświadczenia powoda wynika, że zarówno powód jak i świadek zostali zabrani do kliniki w U., gdzie udzielono im pomocy medycznej. Zeznania zarówno świadka jak i powoda były spontaniczne, spójne i wzajemnie się pokrywały. Ponadto przedmiotem postępowania jest szkoda poniesiona przez powoda, a nie świadka. Gdyby nawet świadek miał możliwość zabezpieczenia samochodu i nie zrobił tego, to konsekwencji kradzieży nie może ponosić powód, co do którego nie ulega wątpliwości, że na skutek obrażeń został zabrany do kliniki i nie miał możliwości zabezpieczenia swoich rzeczy pozostawionych w samochodzie.

Słusznie skarżący podnosi, że zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek wykazania szkody spoczywał na powodzie. Nieuprawniony jest natomiast zarzut, że powód ciężaru tego nie udźwignął. Na okoliczność posiadanych podczas podróży służbowej przedmiotów powód zawnioskował dowód z zeznań świadka, który wskazał poszczególne przedmioty posiadane przez powoda. Nie można od świadka wymagać, aby podawał jakieś szczegóły dotyczące poszczególnych przedmiotów, zwłaszcza, jeżeli nie należały one do niego. W ocenie Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że wskazane przez powoda przedmioty stanowią rzeczywiste wyposażenie kierowcy. W obecnych czasach każdy niemalże człowiek, a nawet dziecko posiada laptopa, jego osprzęt, telefon komórkowy. Takie przedmioty są niemalże niezbędne w obecnie funkcjonującym świecie, tym bardziej w przypadku zawodowego kierowcy, który wyjeżdża w długie trasy i to za granicę. Samochód zastępuje mu w tym czasie dom, gdzie chciałby obejrzeć film, posłuchać muzyki, a przede wszystkim mieć kontakt z bliskimi, ze światem. Powód przez 10 lat mieszkał w Irlandii, gdzie pracował, jest kawalerem, posiadał znaczne oszczędności, zatem posiadanie przez niego spornych przedmiotów nie powinno budzić zdziwienia. Jego sytuacja życiowa i finansowa była diametralnie różna od sytuacji drugiego kierowcy, który miał na utrzymaniu troje dzieci i znaczne wydatki z tym związane. Jeśli chodzi o telefon iPhone, to powód złożył do akt dowód zakupu na jego nazwisko. Po to człowiek kupuje telefon, żeby z niego korzystać, a jest to możliwe tylko, jeżeli ma się telefon przy sobie. W aktach sprawy znajduje się dowód zakupu laptopa z maja 2010r. na terenie Polski, tymczasem powód podniósł, że posiadał laptopa zakupionego w Irlandii na przełomie 2011/2012r. Słuchany przed Sądem Okręgowym powód zeznał, że złożona do akt faktura zakupu laptopa dotyczyła laptopa jego dziewczyny i złożona została przez pomyłkę. Powód zeznał również, że kupując sprzęt elektroniczny w Irlandii nie przykładał wagi do rachunków, albowiem nie wykupił gwarancji, za którą trzeba tam zapłacić dodatkowo. Na podstawie zeznań świadka M. M., który widział laptopa u powoda w trakcie podróży należało przyjąć, że powód posiadał laptopa. W opinii biegły sądowy wycenił laptopa zakupionego w 2010r. na podstawie znajdującej się w aktach faktury. Mając jednak na uwadze ustaloną przez biegłego wartość laptopa na 1.314 zł. oraz fakt, że laptop powoda zakupiony został na przełomie 2011/2012 roku należało uznać, że wartość laptopa powoda nie była niższa niż 1.314zł. Ponadto świadek zeznał, że powód posiadał również dysk twardy, przetwornicę, pendrive. Jeżeli powód nie miałby ze sobą laptopa zbędny byłby mu cały ten osprzęt. Nie są uzasadnione zarzuty, że powód dopiero po wielu miesiącach od zgłoszenia szkody uzupełniał listę utraconych rzeczy. Powód zgłosił szkodę w dniu 14.02.2013r. i w tym zgłoszeniu wskazał na utratę laptopa, telefonu iPhone, twardego dysku, przetwornicy, butli gazowej czajnika elektrycznego i nawigacji. Wskazał więc te rzeczy, które uznał za najbardziej cenne. Podczas postępowania likwidacyjnego listę tę rozszerzył w zasadzie o swoje rzeczy osobiste -ubrania, które musiał przecież posiadać będąc tak długo poza miejscem zamieszkania.

W ocenie Sądu Okręgowego nie znajduje również uzasadnienia zarzut skarżącego, że w zakresie odsetek Sąd Rejonowy orzekł ponad żądanie. Zgodnie z żądaniem powoda Sąd Rejonowy zasądził na jego rzecz odsetki ustawowe za opóźnienie w płatności należnego powodowi świadczenia, zarówno za okres do 31.12.2015r., jak i za okres od 1.01.2016r. Należy zważyć, że odsetki za cały zasądzony okres są odsetkami za opóźnienie w spełnieniu przez pozwanego świadczenia pieniężnego na rzecz powoda. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu sprzed 1.01.2016r., za opóźnienie w spełnieniu świadczenia należą się odsetki i jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Odsetki w stosunku do których obowiązek zapłaty powstał najpóźniej w dniu 31.12.2015r. podlegają wcześniejszym regułom, które dotyczyły określania wysokości stóp odsetek ustawowych. Natomiast dopiero w stosunku do odsetek, których obowiązek zapłaty powstał po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej, zastosowanie mają nowe reguły.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną i w myśl art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego stosownie do jego wyniku.

Aleksandra Bolczyk Iwona Złoty Iwona Przyłębska-Grzybowska